

อนุสัญญาระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งประเทศไทยและรัฐบาลแห่งประเทศญี่ปุ่น

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาลบใหม่เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรใน
ส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บเงินได้

ได้ตกลงกันดังนี้

ข้อ 1

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

1. ภาษีซึ่งเป็นประเด็นของอนุสัญญานี้ คือ

(ก) ในประเทศญี่ปุ่น

(1) ภาษีเงินได้ และ

(2) ภาษีบรรษัท

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีญี่ปุ่น")

(ข) ในประเทศไทย

(1) ภาษีเงินได้ และ

(2) ภาษีเงินได้จากปีโตรเลียม

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

2. นอกจากนี้ให้ใช้อุสัญญานี้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่เหมือนกันหรือในสาระสำคัญคล้ายคลึงกันซึ่งได้บังคับเพิ่มเติมจากหรือแทนที่ภาษีที่กล่าวถึงในวรรค 1 ภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเต็มของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกัน เพื่อให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐภายในระยะเวลาที่เหมาะสมภายหลังจากการแลกเปลี่ยนเช่นนั้น

ข้อ 3

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
- (ก) คำว่า "ประเทศญี่ปุ่น" เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึงอาณาเขตทั้งปวงรวมถึงทะเลอาณาเขตของประเทศญี่ปุ่นที่กฎหมายเกี่ยวกับภาษีญี่ปุ่นใช้บังคับ และพื้นที่ทั้งหมดภายใต้ทะเลอาณาเขตรวมถึงกันทะเลและที่ดินใต้ผิวดิน ซึ่งประเทศญี่ปุ่นมีสิทธิตามกฎหมายระหว่างประเทศ และที่กฎหมายเกี่ยวกับภาษีญี่ปุ่นใช้บังคับได้
 - (ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึงราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใดๆ ที่ติดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งตกอยู่ภายใต้สิทธิของราชอาณาจักรไทยตามกฎหมายไทยและกฎหมายระหว่างประเทศ
 - (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศญี่ปุ่น หรือ ประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ง) คำว่า "ภาษี" หมายถึงภาษีญี่ปุ่นหรือภาษีไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (จ) คำว่า "บุคคล" รวมถึง บุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลอื่นใดและในกรณีของประเทศไทยให้รวมถึงกองมรดกที่ยังไม่ได้แบ่งและผู้ตายซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมายภาษีอากรไทย
 - (ฉ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลหรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษี
 - (ช) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงวิสาหกิจซึ่งดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง และวิสาหกิจซึ่งดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
 - (ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
 - (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของประเทศญี่ปุ่นและนิติบุคคลทั้งปวงที่ตั้งขึ้นหรือรวบรวมขึ้นภายใต้กฎหมายของประเทศญี่ปุ่น และองค์การ

ทั้งปวงที่ไม่มีสภาพเป็นนิติบุคคลซึ่งตามความมุ่งประสงค์ทางภาษีญี่ปุ่นถือว่าเป็น
นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นหรือรวบรวมขึ้นภายใต้กฎหมายของประเทศญี่ปุ่น และ

- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับประเทศไทย บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของประเทศไทยและ
นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพเช่นนั้นตามกฎหมาย
ที่ใช้บังคับอยู่ในประเทศไทย
- (ฅ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือหรืออากาศยานซึ่งดำเนินการ
โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางเรือหรืออากาศยานระหว่างสถานที่
ต่างๆ ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ
- (ญ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง
 - (1) ในกรณีประเทศญี่ปุ่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้ที่แทนที่ได้รับมอบหมาย
และ
 - (2) ในกรณีประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้ที่แทนที่ได้รับมอบหมาย

2. ในการบังคับใช้สนธิสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในสนธิสัญญา ให้มีความหมายซึ่งคำ
นั้นเมื่ออยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีที่สนธิสัญญานี้ใช้บังคับไว้แต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

- 1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งสนธิสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆ ซึ่งตาม
กฎหมายรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีให้รัฐนั้น โดยเหตุผลของการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการ สำนักงานใหญ่ หรือ โดย
เกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้มีได้รวมถึงบุคคลใดๆ ซึ่งมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้
จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงรัฐเดียว
- 2. ในกรณีที่ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลหนึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มี
อำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะกำหนดโดยวิธีการตกลงร่วมกัน ซึ่งบุคคลนั้นจะถูกถือว่ามิถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาเพื่อความมุ่ง
ประสงค์แห่งสนธิสัญญานี้

ข้อ 5

- 1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งสนธิสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจ
ใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะให้รวมถึง

- (ก) สถานจัดการ
- (ข) สาขา
- (ค) สำนักงาน
- (ง) โรงงาน
- (จ) โรงช่าง
- (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือ บ่อก๊าซ บ่อหรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
- (ช) ที่ทำการเพาะปลูกหรือไร่นา
- (ซ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น

3. ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบหรือกิจกรรมตรวจสอบเกี่ยวกับการนั้น เป็นสถานประกอบการถาวร ถ้าที่ตั้ง โครงการ หรือกิจกรรมเช่นว่านั้นมีอยู่เกินกว่า 3 เดือน

4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะถือว่าสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าวิสาหกิจนั้น ให้บริการรวมถึงบริการให้คำปรึกษาผ่านลูกจ้างหรือพนักงานอื่น โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมเช่นว่านั้นดำเนินอยู่ (สำหรับ โครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องสองโครงการหรือมากกว่านั้น) เป็นระยะเวลาเดียวกันหรือหลายระยะเวลา รวมกันเกินกว่า 6 เดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ

5. แม้จะมีบทบัญญัติวรรคก่อนของข้อนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะให้ถือว่าไม่รวมถึง

- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงของหรือสินค้าของวิสาหกิจนั้น
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดง
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าหรือเพื่อการรวบรวมซื้อสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่นใดที่มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบสำหรับวิสาหกิจนั้น
6. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ วรรค 2 เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 7 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐแรก ถ้าบุคคลนั้น
- (ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นแต่กิจกรรมของบุคคลนั้นถูกจำกัดอยู่แต่เฉพาะกิจกรรมที่กล่าวถึงในวรรค 5 ถ้าได้กระทำผ่านสถานธุรกิจประจำจะไม่ทำให้สถานธุรกิจประจำนี้เป็นสถานประกอบการถาวรตามบทบัญญัติแห่งวรรคนี้
- (ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- (ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้ออย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นซึ่งถูกควบคุมโดยวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น
7. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน
8. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งควบคุมหรือถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

- เงินได้ที่มิถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
- คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนี้มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่าในกรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และ เครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการ

ป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และ สิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงาน ในชุมแร่ แห่่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ส่วนเรือเดินทะเลและอากาศยานจะไม่ถือเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่นใด
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 3 จะใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้น ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่า สถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งเกิดขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมถึงค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นจากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยการปันส่วนผลกำไรเช่นว่านั้นอาจเป็นไปตามประเพณี อย่างไรก็ตาม วิธีการปันส่วนผลกำไรนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
5. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

7. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

8. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า "เงินได้หรือกำไร" ไม่รวมถึงการจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการจ่ายค่าสิทธิที่ได้ อ้างถึงในวรรค 3 ของข้อ 12

ข้อ 8

1. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
2. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่จะลดภาษีที่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 บังคับแก่เงินได้หรือกำไรจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนเพื่อปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ 9

1. ในกรณีที่
 - (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อม ในการจัดการการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
 - (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีวิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น
2. ตามบทบัญญัติของวรรค 1 ในกรณีที่เงินได้หรือผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่ในยอดเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดเงินได้หรือกำไรที่รวมนั้นเป็นเงินได้หรือกำไรที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่พึงจะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากเงินได้หรือกำไร

เหล่านั้นให้เหมาะสม โดยการพิจารณาหรือและเห็นพ้องต้องกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐคู่สัญญาในการกำหนด การปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ 10

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจ เก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และ ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผลและเป็นบริษัทซึ่งเป็นเจ้าของ อย่างน้อยร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผลระหว่างช่วงระยะเวลาหกเดือนติดต่อกันก่อนสิ้น รอบระยะเวลาบัญชีที่การแบ่งปันผลกำไรได้มีขึ้น ภาษีที่เรียกเก็บจะไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีของเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทที่ดำเนินกิจการ อุตสาหกรรม หรือ

(ข) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อ การจัดเก็บจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

3. (ก) คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้นหรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องหนี้อัน มีส่วนในผลกำไรรวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ของบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้การปฏิบัติจัดเก็บภาษีเช่น เดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่ อยู่

(ข) คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" ที่ใช้ในวรรค 2 หมายถึง

(1) กิจการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับ

(ก) การหัตถกรรม การประกอบและการแปรรูป

(ข) การก่อสร้าง การวิศวกรรมโยธาและการต่อเรือ

(ค) การผลิตกระแสไฟฟ้า หรือ ก๊าซ หรือ การส่งน้ำ หรือ

(ง) การเกษตร การป่าไม้ การประมงและการทำไร่ ทำสวน และ

(2) กิจการอื่นใดที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งกิจการตั้งอยู่อาจประกาศให้ เป็น "กิจการอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งข้อนี้

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 บังคับ

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ทราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือทราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่ได้กำหนดให้กำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ข้อ 11

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับนั้นเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากดอกเบี้ยและเป็นบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ธนาคารกลางของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือสถาบันการเงินใดๆ ที่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นเจ้าของทั้งหมดจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนวนหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้น รวมถึงพรีเมียมและรางวัลอสังหาริมทรัพย์หรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มิลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากภาษีที่ผู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์จากดอกเบี้ย เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่

ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรนั้น ในกรณีเช่นว่านั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 มาบังคับ

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเอง องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยจำนวนที่จ่ายนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรได้จะตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระหนี้ให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากคำสิทธิภาษีเรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น

3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงการจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรืองานวิทยาศาสตร์ใดๆ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์และฟิล์มหรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือทางโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตร หรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศที่เกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์

4. คำสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเอง องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายคำสิทธิที่เกิดขึ้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร คำสิทธิเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการนั้นตั้งอยู่

5. บทบัญญัติของวรรค 1 วรรค 2 และวรรค 4 ของข้อนี้ จะใช้บังคับในทำนองเดียวกันแก่เงินได้ที่เกิดจากการจำหน่ายลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรืองานวิทยาศาสตร์ใดๆ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์และฟิล์มหรือเทปที่ใช้สำหรับ

การกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง หรือสูตรหรือกรรมวิธีลับใดๆ เว้นแต่ เมื่อบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 13 สามารถใช้บังคับแก่ผลได้ที่ได้รับจากเงินได้เช่นนั้น

6. บทบัญญัติของวรรค 1 หรือวรรค 2 และวรรค 5 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์จากค่าสิทธิหรือเงินที่ได้รับเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าสิทธิหรือเงินที่ได้รับนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายหรือเงินที่ได้รับนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร ในกรณีเช่นนั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 มาบังคับ

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้แก่กันหรือเงินที่ได้รับนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของแต่ละรัฐผู้ทำสัญญา ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับจากการจำหน่ายของสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากอสังหาริมทรัพย์ อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นนั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศและทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญานั้น
4. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับจากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากทรัพย์สินที่ได้ระบุไว้ในวรรค 1 ถึงวรรค 3 ของข้อนี้ และ วรรค 5 ของข้อ 12 และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 14

1. ภายใต้อำนาจของข้อ 15 ถึงข้อ 19 ค่าตอบแทนหรือเงินได้นอกเหนือจากเงินบำนาญ หรือค่าตอบแทนที่คล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการส่วนบุคคล (รวมทั้งบริการวิชา

ชีพ) ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนหรือเงินได้เช่นนั้นจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้า

- (ก) ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน 180 วันในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง
- (ข) ค่าตอบแทนหรือเงินได้นั้นจ่ายโดยหรือในนามบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก และ
- (ค) ค่าตอบแทนหรือเงินได้นั้นไม่ตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจอันต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ค่าตอบแทนหรือเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่เกิดขึ้นบนเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 15

ค่าป่วยการกรรมการและการจ่ายอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการอำนวยการของบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 16

1. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดงอาชีพ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ และนักดนตรีหรือในฐานะนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น อย่างไรก็ตาม เงินได้นั้นจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้ากิจกรรม เช่นว่านั้นได้กระทำขึ้นโดยบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกในการแสดงพิเศษเพื่อการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งได้ตกลงกันระหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดย นักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของตนนั้นมิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่นซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 อย่างไรก็ตาม เงินได้นั้นจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้ากิจกรรมเช่นว่านั้นได้กระทำขึ้นในการแสดงพิเศษเพื่อการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งได้ตกลงกันระหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

ข้อ 17

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นในการปฏิบัติหน้าที่ที่มีลักษณะเป็นงานของรัฐบาล จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ดี ค่าตอบแทนเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าบริการนั้นได้ให้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผู้ซึ่ง
 - (1) เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
 - (2) ไม่ได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
2. (ก) เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ดี เงินบำนาญเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้ในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกิจซึ่งประกอบกิจการ โดยรัฐหนึ่งหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 18

1. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในเวลาที่เริ่มเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และซึ่งเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเพียงชั่วระยะเวลาไม่เกินสองปี ตามคำเชิญของรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือ สถาบันการศึกษาอื่นอันเป็นที่รับรองแล้วในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะทำการสอนหรือวิจัย ณ สถาบันการศึกษาดังกล่าวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น จะได้รับยกเว้นภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับค่าตอบแทนในการทำการสอนหรือการวิจัยนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช้บังคับแก่เงินได้จากการสอนหรือการค้นคว้าวิจัยด้านการสอน หรือการค้นคว้าวิจัยดังกล่าวได้ดำเนินการโดยมีมูลฐานเพื่อผลประโยชน์เอกชนคนเดียวหรือหลายคนโดยเฉพาะ

ข้อ 19

บุคคลธรรมดาซึ่งในทันทีทันใดก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและการไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะ

- (ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษานานเกินหนึ่งปี หรือ
- (ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้าหรือ
- (ค) เข้าศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัลจากองค์การรัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษา จะได้รับยกเว้นภายในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกที่เก็บจาก
 - (1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือ การฝึกอบรมของผู้ผู้นั้นเอง
 - (2) ทุน เงินอุดหนุน หรือเงินรางวัล และ
 - (3) เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น สำหรับช่วงเวลาไม่เกิน 5 ปี ถ้าเงินได้นั้นเป็นสิ่งจำเป็นแก่การครองชีพและการศึกษาของผู้ผู้นั้น

ข้อ 20

1. ในกรณีใดๆ ก็ตามที่รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งเกิดขึ้นโดยมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช้บังคับแก่เงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งได้เนียมไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 ถ้าผู้รับเงินได้เช่นว่านั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งประกอบธุรกิจหรือประกอบอาชีพในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นและสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับสถานประกอบการถาวรนั้นในกรณีเช่นว่านั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 มาบังคับ
3. แม้ว่าจะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 21

1. ภายใต้บังคับกฎหมายของประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวกับการยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยของภาษีที่พึงชำระในประเทศอื่นๆ นอกเหนือจากประเทศไทย ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้จากประเทศญี่ปุ่นซึ่งอาจเก็บ

ภาษีได้ในประเทศญี่ปุ่นตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฯ จำนวนภาษีญี่ปุ่นที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้นจะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย อย่างไรก็ดี จำนวนเครดิตนั้นจะต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีไทย ซึ่งเหมาะสมกับเงินได้นั้น

2. ภายใต้บังคับกฎหมายของประเทศญี่ปุ่นในส่วนที่เกี่ยวกับการยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีญี่ปุ่นของภาษีที่พึงชำระในประเทศอื่นๆ นอกเหนือจากประเทศญี่ปุ่น

(ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศญี่ปุ่นได้รับเงินได้จากประเทศไทย ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยตามบทบัญญัติในอนุสัญญาฯ จำนวนภาษีไทยที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้นจะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีญี่ปุ่นที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ญี่ปุ่น อย่างไรก็ดี จำนวนเครดิตนั้นจะต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีที่ ญี่ปุ่นซึ่งเหมาะสมกับเงินได้นั้น

(ข) ในกรณีที่เงินได้รับจากประเทศไทยเป็นเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยให้แก่บริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ญี่ปุ่นและซึ่งเป็นเจ้าของไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผลหรือของหุ้นทั้งหมดที่ออกโดย บริษัทนั้น การเครดิตนั้นจะต้องคำนึงถึงภาษีไทยที่พึงชำระ โดย บริษัทที่จ่ายเงินปันผลในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายเงินปันผลนั้นเอง

3. ภายใต้บังคับบทบัญญัติของวรรค 4 เพื่อความมุ่งประสงค์ของการเครดิตที่ระบุไว้ในวรรค 2 (ก) ข้างต้น คำว่า "ภาษีไทยที่พึงชำระ" จะให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีไทยซึ่งควรจะได้ชำระ ถ้าภาษีไทยนั้นมิได้รับการลดหย่อนตามบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 10 หรือวรรค 2 และวรรค 5 ของข้อ 12

4. (ก) เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการเครดิตที่ระบุไว้ในวรรค 2 ข้างต้น คำว่า "ภาษีไทยที่พึงชำระ" จะให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีไทยซึ่งควร จะได้ชำระภายใต้กฎหมายของประเทศไทย ถ้าภาษีไทยนั้นมิได้รับ การลดหย่อนหรือยกเว้นตาม

- (1) บทบัญญัติของมาตรา 31, 33, 34, 35 (2), 35 (3), 35 (4) หรือ 36 (4) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 (1977) ซึ่งมีผลบังคับใช้ในวันที่ลงนามในอนุสัญญาฯ หรือ
- (2) บทบัญญัติใดๆ ที่ระบุใน (1) ข้างต้น ซึ่งได้เปลี่ยนแปลง ภายหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญาฯหรือมาตรการจูงใจพิเศษอื่นใดที่มุ่งหมายจะส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจในประเทศไทย ซึ่งอาจนำมาใช้ในอนาคตในกฎหมายภาษี ไทยในการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมจาก มาตรการที่เป็นอยู่ใน (1) ข้างต้น หากได้มีการตกลงกันแล้ว ระหว่างรัฐบาลทั้งสองในส่วนที่เกี่ยวกับขอบเขตของสิทธิประโยชน์ของผู้เสียภาษีตามบทบัญญัติที่ได้เปลี่ยนแปลงหรือตามมาตรการดังกล่าว

(ข) บทบัญญัติของอนุวรรค (ก) (1) ข้างต้น ในเรื่องเกี่ยวกับมาตรา 35 (3) หรือ 36 (4) ของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 (1977) จะไม่ใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ในแต่ละรายที่ เกิดขึ้นหลังจากปีภาษีที่สิบสามนับแต่การยกเว้นหรือลดหย่อนภาษี ไทยที่ยอมให้ครั้งแรก

ตามบทบัญญัติของมาตราดังกล่าวหรือนับแต่ อนุสัญญานี้มีผลบังคับ แล้วแต่อย่างไรจะช้ากว่า

5. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 3 และวรรค 4 ข้างต้น ส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผล ค่าสิทธิ หรือเงินที่ได้รับซึ่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 10 หรือ วรรค 2 หรือ วรรค 5 ของข้อ 12 ใช้บังคับได้ แล้วแต่กรณี การเครดิตใดๆ ต่อภาษีผู้ปันที่ขอมให้ตามบทบัญญัติของวรรค 2 (ก) และวรรค 3 หรือ วรรค 4 (ก) ข้างต้น จะไม่เกินร้อยละ 25 ของจำนวนเงินปันผล ค่าสิทธิ หรือเงินที่ได้รับทั้งสิ้น

ข้อ 22

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเสียภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยเป็นการอนุเคราะห์ให้น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัตินี้จะไม่แปลเป็นความผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในอันที่จะยอมให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การผ่อนผันและการหักอย่างใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดเก็บภาษีอากร เนื่องจากการมีสถานะเป็นพลเมืองหรือมีการะับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
3. ยกเว้นในกรณีที่บทบัญญัติของข้อ 9 วรรค 7 ของข้อ 11 หรือวรรค 7 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ ซึ่งจ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดค่าไรอันพึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้นให้นามหักได้ภายใต้เงื่อนไขเช่นเดียวกันเสมือนเงินได้เหล่านั้นถูกจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก
4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเสียภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจที่คล้ายคลึงกันของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
5. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีอากรซึ่งเป็นหัวข้อเรื่องของอนุสัญญานี้

ข้อ 23

1. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ได้พิจารณาเห็นว่าการทำงานของรัฐผู้ทำสัญญารัฐเดียวหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ได้โดยไม่คำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาดังกล่าว คำร้องดังกล่าวจะต้องยื่นภายใน 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำอันมีผลให้การเสียภาษีอากรไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่น่าพอใจได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการบังคับใช้อนุสัญญานี้ด้วยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกันเพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีซึ่งมิได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอาจติดต่อซึ่งกันและกัน โดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามนัยแห่งวรรคก่อนๆ ของข้อนี้

ข้อ 24

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจแลกเปลี่ยนข้อสนเทศเช่นว่านั้นเท่าที่จะหาได้ ภายใต้กฎหมายภายในที่เกี่ยวข้อในวิธิต่างแห่งการบริหารตามปกติอันเป็นสิ่งจำเป็นแก่การปฏิบัติตาม บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ เพื่อป้องกันการถือ โกงหรือการบริหารแห่งบทบัญญัติที่กำหนดไว้ซึ่งคัดค้านต่อการเสียภาษีในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเหล่านั้น ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้แลกเปลี่ยนกันนั้นจะถือเป็นความลับและจะไม่เปิดเผยแก่บุคคลใดๆ นอกเหนือจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจรวมถึงศาลซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินและการจัดเก็บภาษีหรือการวินิจฉัยชี้ขาดอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับการประเมินและการจัดเก็บภาษีนั้น
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ถูกแปลความเป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับแก่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - (ก) ให้ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติ ทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามวิธิต่างการ บริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมใดๆ หรือความลับทางวิชาชีพ หรือ กรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยนั้นจะเป็นการขัดต่อความ

ข้อ 25

ไม่มีความใดในอนุสัญญานี้มีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษากรของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 26

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการให้สัตยาบันและจะได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันที่กรุงเทพฯ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้
2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับในวันที่สามสิบภายหลังที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและจะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในประเทศญี่ปุ่น

ในส่วนของเงินได้สำหรับปีภาษีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้ บังคับ และ
 - (ข) ในประเทศไทย
 - (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จากจำนวนที่จ่าย หรือนำส่งให้แก่ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ ในหรือหลังจากวันแรกของเดือน มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้ บังคับ
 - (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มในหรือหลังจากวันแรกของเดือน มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ
3. อนุสัญญาระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ซึ่งลงนามที่กรุงเทพฯ ในวันที่ 1 มีนาคม 2506 จะสิ้นสุดและเลิกมีผลบังคับในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับภายในบทบัญญัติของวรรค 2

ข้อ 27

อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับต่อไปโดยไม่มีข้อจำกัด แต่รัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งรัฐใดอาจให้คำบอกกล่าวการเลิกเป็นลายลักษณ์อักษรแก่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านวิธีการทางการทูตในหรือก่อนวันที่สามสิบของเดือนมิถุนายนของปี

ปฏิทินใดๆ ที่เริ่มต้นหลังจากพ้นชั่วระยะเวลาห้าปีนับจากวันที่อนุสัญญาเริ่มใช้บังคับ ในกรณีเช่นว่านั้นอนุสัญญานี้จะ
เลิกมีผลบังคับ

(ก) ในประเทศญี่ปุ่น

ในส่วนของเงินได้สำหรับปีภาษีใดๆ ที่เริ่มในหรือหลังจากวัน แรกของเดือนมกราคมของปี
ปฏิทินถัดจากปีที่ได้ให้คำบอกกล่าว การเลิก และ

(ข) ในประเทศไทย

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จากจำนวนที่ได้จ่าย หรือนำส่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่
อยู่ในหรือหลังจากวันแรกของเดือน มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่ได้ให้คำ
บอกกล่าวการเลิก

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ
ที่เริ่มในหรือหลังจากวันแรกของเดือน มกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่ได้ให้คำ
บอกกล่าวการเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้ด้วยอำนาจแห่งรัฐบาลทั้งสอง

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 7 เมษายน พุทธศักราช 2533 เป็นภาษาอังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งประเทศไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งประเทศญี่ปุ่น

พลอากาศเอก สิทธิ เสวตศิลา

ทาโร นาкаяมา

(สิทธิ เสวตศิลา)

(ทาโร นาкаяมา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการ
เลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "อนุสัญญา") ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ตกลงกันตาม
บทบัญญัติต่อไปนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

1. ตามวรรค 7 ของข้อ 5 ของอนุสัญญานี้ คำว่า "นายหน้า ตัวแทน นายหน้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มี
สถานภาพเป็นอิสระ" เป็นที่เข้าใจว่า ไม่รวมถึงบุคคลตามที่กำหนดไว้ในอนุวรรค (ก) (ข) หรือ (ค) ของวรรค 6 ของข้อดัง
กล่าว ซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจกรรมเช่นว่านั้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อหรือในนามวิสาหกิจของรัฐ